

[Svend Haugaard.]

tidligere for en speciel ordning for landarbejdere, som der ikke er så mange af, som der har været, og dels er det lidt svært at sondre efter de særlige sociale behov. Vi kan derfor acceptere afskeden, om end med vemod.

Hermed accepterer vi så også en afviklingsordning af de bestående boliger, og det kan ske mere smidigt, end det hidtil er sket. Det er meget svært at sætte en grænse for, hvem der er kvalificeret køber, og hvem der ikke er det, og det er desuden sådan, at en meget stor del af disse boliger er blevet opslugt af byudvikling, så vi kan altså også acceptere den del af lovforslaget.

Burgdorf (KF):

Det er ikke med så forfærdelig tungt et hjerte, at vi tager afsked med denne lovgivning, så meget mere som det viser sig, at den er overflødig, og at der ikke er ret mange, som ønsker at gøre brug af den.

Der er jo to punkter i lovforslaget. Statstilskuddet som sådant falder væk, og frigørelsesmulighederne for de bestående huse udvides. Vi vil gerne være med til at se velvilligt på begge dele af lovforslaget.

Maigaard (SF):

Vi kan godt lide princippet bag den gældende lovgivning, som jo er, at samfundet påtager sig et ansvar for at skabe boliger til rimelig pris til folk i små kår, og derfor er vi ikke overvældende begejstrede for ministerens lovforslag. Vi må nu i udvalget se på den praksis, der har udviklet sig efter de to sæt regler, man har arbejdet med, og så se på, om praksis kan holde til vores principielle sympati for loven, men vi skal i hvert fald overbevises, inden vi støtter det foreliggende lovforslag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi tager uden vemod afsked med gældende lov på dette område, og vi skal støtte lovforslaget af fuldt hjerte.

Fuglsang (DKP):

Jeg vil gerne sige, at kommunisternes begejstring for forslaget er meget, meget begrænset, og det skyldes i og for sig begge

de to formål, som angives som forslaget hovedformål, nemlig for det første endeligt at standse støtten til opførelse af nye arbejderboliger på landet og dernæst at lette adgangen til at frigøre disse boliger for de eksisterende rådighedsbegrænsninger.

Den lovgivning, som vi behandler, er jo, som det for øvrigt også er antydnet af tidligere ordførere, fra en tid, hvor lovgivningen endnu var præget af en vis social og demokratisk bevidsthed.

Nu motiverer man ophævelsen af støtten til nybyggeri, som er et af punkterne, med at loven i for ringe grad udnyttes. Men kunne der ikke være grund til også i udvalget at undersøge, om der ikke kunne være et eller andet, som kunne være årsag til den ringe udnyttelse, og som kunne rettes og forbedres. Denne ringe udnyttelse kan jo hænge sammen med, at man, da man i sin tid lavede loven, satte ret så snævre grænser for, hvordan disse arbejderboliger kunne være, hvordan de kunne indrettes, begrænsninger, som ikke helt svarer til vor moderne tid. Dertil må man også huske, at dette forslag om at standse støtten til nybyggeri kommer i en situation, hvor boligbyggeriet i forvejen forringes på alle områder, og hvor der er en betydelig arbejdsløshed inden for hele byggesektoren.

Endelig med hensyn til frigørelsen, så tror jeg næppe, der skal forfærdelig megen fantasi til at forestille sig, hvad en sådan frigørelse vil kunne komme til at betyde med hensyn til opkøb af disse boliger, med hensyn til, hvad man kalder passende ombygninger, tilbygninger osv. Jeg synes, at sporene fra den slags frigørelser og liberaliseringer på andre områder burde og skulle skræmme. Det bliver meget ofte til, at den såkaldte frigørelse i virkeligheden kommer til at betyde fri bane for den på alle områder så kendte spekulation, og det vil vi altså se på med megen skepsis.

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Jeg takker for den tilslutning, der har været også til dette lovforslag, og jeg vil da gerne give udtryk for, at jeg præcis deler den vemod, som der er givet udtryk for fra forskellig side over, at man nu tager afsked med, hvad hr. Søren Jensen (Hasseris) kaldte for en god, gammel lov. Den er i